

som for denne Ret (eller landsrettsvis før Sø- og Handelsretten) personlig har udført ialt mindst 15 Sager.

Ved dette Krav udelukker vi den uerfarne fra at indbringe og udføre Sager for Højesteret. Den, der i 5 Aar har været mødeberettiget for Landsret og her mundtlig har procederet 15 Sager, har ikke blot derved opnaaet en meget betydelig Øvelse og Erfaring, men maa tillige antages at være en habil Procedør, thi det er ganske usandsynligt, at en Sagfører skulde faa betroet et saa relativt stort Antal Sager uden at have lagt baade Interesse og Evne for mundtlig Procedure for Dagen.

Under Hensyn bl. a. til den af Sagførerraadet under 27. Oktober 1928 afgivne Erklæring (Bilag C) og de øvrige Røster, der har udtalt sig stærkt for at opstille Kravet om fuldstændig juridisk Embedseksamen med første Karakter som Betingelse for at procedere i Højesteret, er Flertallet efter nøje Overvejelse enedes om at tiltræde dette Krav, dog kun saaledes, at Kravet *ikke* er *absolut*.

Vi erkender, at gode juridiske Kundskaber er en væsentlig Betingelse for at kunne udøve værdifuld advokatorisk Virksomhed. Men den, hvis Eksamen er ringere, kan senere i Livet have erhvervet det manglende, og i denne Henseende fuldt ud staa paa Højde med den, der har den bedre Eksamen. Vi vilde derfor anse det for urigtigt *definitivt* at afskære den, hvis Eksamen ikke opfylder det principale Krav, fra at udøve advokatorisk Virksomhed ved Højesteret, og ganske særlig har vi ment, at man derved vilde begaa en stor Uretfærdighed mod alle dem, der uanset den ringere Eksamen er mødeberettigede ved Landsretten, og som ikke, den Gang de slog sig til Taals med denne Eksamen, kunde ane, at den ringere Eksamen senere skulde kunne stille dem daarligere end andre ved Landsretten mødeberettigede.

Vi har derfor overvejet, hvorledes man skulde kunne finde en Maade, paa hvilken Indehaveren af den ringere Eksamen, som i Praksis havde vist sig fuldt ud duelig i Faget, skulde kunne erstatte den manglende Eksamensbetingelse, og vi har da ment, at netop Begrundelsen maatte føre til, at den paagældende skulde kunne erstatte Manglen ved sin Eksamen med en Attestation fra den Domstol, hvor han havde udøvet sin Virksomhed.

Vi vilde have foretrukket, om vi kunde have givet Anvisning paa, — men vi har forgæves søgt at finde — et skarpere Kriterium. Vi er ikke blinde for de Fæder, der ligger i, at den procederende Sagfører saaledes skal være underlagt en skøns-mæssig Bedømmelse fra Rettens Side. Vi vilde heller ikke have kunnet foreslaa en Bestemmelse, der *i al Almindelighed* gjorde Landsretssagførernes Adgang til Højesteret afhængig af Landsrettens Skøn. De væsentligste Betæneligheder synes os imidlertid at falde bort, naar Erklæringen ikke er en *generel* Betingelse for Procedureadgangen, men kun er en Art Nødhjælp, en Erstatning for Manglen af den Eksamen, der er en normale og tilstækkelige Adkomst til Højesteretsprocedure.

Det har været Genstand for Overvejelse, hvad Erklæringen skulde gaa ud paa, og vi er da blevet staaende ved det Krav, der stilles ved Landsretssagførerprøven, nemlig at Proceduren har været *forsvarlig*. Vi har dermed ment tilstrækkeligt at fastslaa, at det kun er en rent saglig Bedømmelse af Proceduren, der kræves og kan gives. Skulde der være Betænelighed ved at opgive Kravet om fuldstændig juridisk Embedseksamen med 1ste Karakter som Betingelse for Højesteretsprocedure, da maa vi i hvert Fald anbefale, at man af de ovenfor paa pegede Grunde optager den af os foreslaaede Regel som en Overgangsbestemmelse til Fordel for dem, der allerede nu har paabegyndt Sagførervirksomhed med en ringere Eksamen. Vi har ovenfor fremhævet, hvorledes den strenge Eksamensbetingelse rummer Faren for en Ubillighed netop over for dem, der allerede er i Virksomhed som Sagførere, og Ubilligheden rammer indirekte de paagældendes Klienter.